

מדת בדת

לע"נ הגאון רבי משה בן
רבי דוד פינשטיין זצוק"ל
הערות והנצחות טל' 0548449853 או מייל
MABADAF12@GMAIL.COM

גליון 347 פרשת ויקרא תשע"ט

חולין קח-קיד

כשניער וכסה ואין לפרש בדברי ר' יהודה שלא נייער וכיסה כלל שא"כ היא בולעת ואינה פולטת את טעם החלב שבה ואם נאמר שלא נייער וכיסה בתחילה אלא בסוף מדוע זה אסור הרי את מה שהיא בלעה היא פלטה אלא שהוא סובר שאפשר לסחטו אסור,

דף קט ומשמע שר' יהודה סובר שאם נייער או כיסה מתחילה ועד סוף זה נאסר, וקשה הרי היא לא בלעה כלל, ויש לומר שחוששים שלא נייער וכיסה יפה יפה, ורבי אמר שנראים דברי חכמים כשנייער וכיסה ואין לפרש שנייער או כיסה בסוף ולא בתחילה הרי בזה אמר רבי שנראים דברי ר' יהודה, אלא מדובר כשנייער או כיסה מתחילה ועד סוף וא"כ סוברים רבנן שאם נייער או כיסה בסוף ולא בתחילה זה מותר שאפשר לסחטו מותר, ורב אחא מדפתי אמר לרבינא שניתן לומר שלכו"ע אפשר לסחטו אסור ונחלקו רק לגבי ביטול של מין במינו שר' יהודה לשיטתו שמין במינו לא בטל ורבנן לשיטתם שמין במינו בטל, ויש לומר שרק אם רבנן של הברייתא הזו סוברים כר' יהודה שמין במינו לא בטל מובן מדוע רבי אמר שנראים דברי ר' יהודה בלא נייער ודברי חכמים בנייער אך אם לכו"ע אפשר לסחטו אסור ונחלקו במין במינו א"כ רבי צריך לומר נראים דברי ר' יהודה ואין נראים דברי ר' יהודה, ואין לדחות ראייה זו.

משנה התרו של כחל הוא בקריעתו והוצאת חלבו ואם לא קרעו אינו עובר עליו והכשר הלב הוא בקריעתו והוצאת דמו ואם לא קרעו אינו עובר עליו. **עמוד ב** גמרא ר' זירא אומר בשם רב שכשלא קרע את הכחל אינו עובר עליו והוא מותר, ולכאורה שנינו במשנה אינו עובר עליו משמע שהוא אסור, ויש לומר שבאמת אין איסור ונקטו את הלשון אינו עובר אגב הסיפא שאם לא קרע את הלב אינו עובר עליו ושם ודאי שיש איסור לכן כתבו לשון זו ברישא גם בכחל אך באמת אינו עובר עליו, ולכאורה יש להוכיח את זה ממה ששנינו שכחל קורעו ומוציא את חלבו ואם לא קרעו אינו עובר עליו והלב קורעו ומוציא את דמו ואם לא קרעו אינו עובר עליו ומותר ומשמע שרק לב צריך קריעה אחר בישולו ואת הכחל לא צריך לקרוע אחר בישול, ויש לדחות שבלב מספיק קריעה אך בכחל לא מועיל קריעה אחר בישול, ללישנא בתרא ר' זירא אמר בשם רב שאם לא קרע את הכחל הוא אסור, ולכאורה ניתן להוכיח ממשנתנו שאומרת שאינו עובר עליו אם לא קרעו ומשמע שאינו עובר אך זה אסור, ויש לדחות שאכן זה מותר ונקטו אינו עובר משום הסיפא בלב שאם לא קרעו אינו עובר אך הוא אסור לכן נקטו לשון זו ברישא, ויש להוכיח מהברייתא שאומרת שאת הכחל קורע ומוציא את חלבו ואם לא קרעו אינו עובר עליו וכן בלב קורעו ומוציא דמו ואם לא קרעו אינו עובר עליו וקורעו אחר בישולו ומשמע שרק בלב צריך קריעה ובכחל לא צריך קריעה, ויש לדחות שאולי בלב מועיל קריעה אחר בישול ובכחל לא מספיק קריעה אחר בישול, ויש ברייתא כלישנא קמא שאם בישל כחל בחלבו מותר ואם בישל קבה בחלב אסור והחילוק הוא שבקבה החלב כנוס במעיו ובכחל החלב לא כנוס בו אלא מובלע בבשרו.

רב יהודה אומר שקורע את הכחל שתי וערב וכובשו בידי בכותל להוציא את החלב, ור' אלעזר אמר למשרתו קרע לי את הכחל ואוכל ממנו, ולכאורה זה משנה מפורשת אלא הוא בא לחדש שלא צריך קריעה שתי וערב עם כבישה בכותל.

דף קח אם נאמר שיש אופני היתר לכבס בחוה"מ א"כ יאמרו שאסור לעשות סריקים מצויירים בפסח אך סריקי בייתוס שעושים אותם בדפוס מותרים, ויש לומר שכשיש לו חלוק אחד והוא מכבסו א"כ כשהוא לובש רק אזור זה מוכיח שיש לו רק חלוק אחד.

משנה אם נפלה טיפת חלב על חתיכת בשר אם היא נותנת בה טעם היא אסורה ואם נייער את הקדירה אם היא נותנת טעם בכל הקדרה היא אסורה. **גמרא** אביי אומר שמה שאיסור שנתן טעם אסור אף בלי ממשותו זה מדאורייתא שאם נאמר שזה מדרבנן מדוע לא לומדים מבשר וחלב שאין לומר בגלל שזה חידוש ששניהם מין היתר והם אוסרים יחד שא"כ זה יאסר גם בלי נתינת טעם, ורבא דוחה שאמנם בשר וחלב זה חידוש ומה שאינו אסור במשהו כי התורה אסרה בדרך בישול שיש בו טעם.

רב אומר שאחרי שהחלב נתן טעם בחתיכה החתיכה נעשתה נבילה והיא אוסרת את כל החתיכות כי הם מינה, ומר זוטרא בר רב מרי שאל את רבינא שמשמע שרב סובר כר' יהודה שמין במינו בטל א"כ לכאורה הוא חולק על דברי רבא שאמר שלר' יהודה כשיש מין במינו ודבר אחר אומרים סלק את מינו כמי שאינו ושאינו מינו רבה עליו ומבטלו, ואמר רבינא שאכן אם הרוטב רך אומרים סלק כי הוא לא מינו אך רב מדבר ברוטב עבה שהרוטב עצמו עשוי מבשר וא"כ הוא מינו ולא שייך לומר סלק.

יש לדקדק בדברי רב שאם הוא סובר שכשאפשר לסחטו מותר א"כ מדוע החתיכה נעשתה נבילה אלא שרב סובר שכשאפשר לסחטו אסור וכן שנינו שרב ר' חנינא ור' יוחנן אמרו שאפשר לסחטו אסור ושמואל ור"ש בן רבי ור"ל אמרו שאפשר לסחטו מותר, ויש להקשות שרב אמר שאם נפל כזית בשר ליורה של חלב הבשר אסור והחלב מותר ואם נאמר שאפשר לסחטו אסור **עמוד ב** מדוע החלב מותר הרי הוא כנבלה, ויש לומר שבאמת אפשר לסחטו אסור אלא שיש גזירת הכתוב שנאמר לא תבשל גדי שרק הגדי נאסר ולא החלב, אך יש לדחות ששנינו שאם בישל חצי זית בשר עם חצי זית חלב רב אמר שלוקה על האכילה ואינו לוקה על הבישול, ואם נאמר שרק הגדי נאסר ולא החלב א"כ לא ילקה גם על האכילה שהרי זה חצי שיעור אלא ודאי סובר רב שגם החלב נאסר ומה שרב התיר את החלב בנפל כזית בשר ליורה של חלב מדובר ביורה רותחת שהבשר בולע ולא פולט, אך קשה שהוא יפלוט אחרי שינוח ויש לומר שמדובר שהוא קדם וסילק את הבשר.

יש לדקדק בדברי רב שאמר שכשבישל חצי זית בשר עם חצי זית חלב שלוקה רק על האכילה ולא על הבישול וקשה ממה נפשך אם הם מצטרפים שילקה גם על בישולו ואם אינם מצטרפים שלא ילקה על אכילתו, ויש לומר שאינם מצטרפים ומה שאמר רב שלוקה על אכילתו מדובר בבא מיורה גדולה, ולוי סובר שלוקה גם על בישולו וכן שנה לוי במשנתו שכמו שלוקה על אכילתו כך לוקה על בישולו ומדובר בבישול שאחרים אוכלים אותו מחמת אותו בישול.

נחלקו תנאים באפשר לסחטו, ששנינו שלר' יהודה אם נפלה טיפת חלב על החתיכה כשנתנה טעם בחתיכה החתיכה עצמה נעשתה נבלה והיא אוסרת את כל החתיכות שהם מינה, ולחכמים רק כשנותנת טעם ברוטב בקיפה ובחתיכות ואמר רבי שנראים דברי ר' יהודה כשלא נייער וכיסה ודברי חכמים

ילתא אשת ר"נ אמרה לר"נ הרי כל מה שהתורה אסרה לנו היא התירה כנגדו, שנאסר דם והותר כבד, נאסרה נדה והותר דם טוהר, נאסר חלב בהמה והותר חלב חיה, נאסר חזיר והותר מוח של דג שיבוטא שדומה לו בטעמו, נאסר עוף גירותא והותר לשון של דג שדומה לו בטעמו, נאסרה אשת איש והותרה גרושה בחיי בעלה, נאסרה אשת אח והותרה יבמה, נאסרה כותית והותרה יפת תואר, וא"כ רצוני לאכול דבר שדומה לאיסור בשר בחלב, אמר ר"נ תנו לה כחל בשפוד ומה ששנינו שיש לקרעו קודם זה רק כשרוצים לבשלו בקדרה, אך קשה הרי שנינו שבשלו ומשמע רק בדיעבד ולא לכתחילה, ויש לומר שמותר גם לכתחילה ונקטו את הלשון שבשלו משום הסיפא

דף קי שכתוב שאם בישראל קיבה בחלבה אסורה ואפילו בדיעבד לכן נקטו כך גם ברישא.

כשעלה ר' אלעזר הוא פגש את ר' זירא ושאל אותו אם יש מי ששנה לרב את דין כחל הראה לו ר' זירא את רב יצחק בר אבודימי והוא אמר שהוא לא שנה כלום לרב אלא שרב מצא בקעה שזלזלו בה וגדר בה גדר, שרב הגיע למקום ששמו טטלפוש ושמע אשה אחת אומרת לחברתה כמה חלב צריך כדי לבשל רבע ליטרא של בשר אמר רב לא יודעים כאן שבשר בחלב אסור ואז הוא אסר עליהם את הכחל, ורב כהנא שנה שרב יצחק ענה לר"א כנ"ל ור' יוסי בר אבא שנה שרב יצחק אמר שהוא שנה לרב מקרה של כחל של בהמה מניקה שרב חייא שנה לרב סתם כחל וחשב בפלפולו שמבינים שהכוונה לשל מניקה.

רבין ורב יצחק בר יוסף הגיעו לבית רב פפי והביאו להם תבשיל של כחל ורב יצחק בר יוסף אכל אך רבין לא אכל ואמר אביי רבין השכול מדוע אינו אוכל הרי אשתו של רב פפי היא בתו של ר' יצחק נפחא והוא אדם שזהיר במעשים טובים ולולא שמעה כך מבית אביה היא לא היתה עושה שלא כדין, בסורא לא אכלו כחל ובפומבדיתא אכלו כחל, ורמי בר תמרי שנקרא גם רמי בר דיקולי הגיע מפומבדיתא לסורא בערב יו"כ וכל הציבור זרקו את הכחל והוא ליקט ואכל מהם, והביאוהו לרב חסדא והוא שאל אותו מדוע אתה עושה כך אמר לו אני ממקומו של רב יהודה שנהג לאכול כחל אמר רב חסדא הרי שנינו שנותנים עליו חומרי מקום שיצא משם וחומרי המקום שהלך לשם אמר לו רמי אכלתי מחוץ לתחום שאל אותו במה צלית אותם אמר לו בחרצנים שביקבים שאל אותו אולי הם של יין נסך אמר לו שזה לאתר י"ב חודש שאל רב חסדא אולי זה מגזל אמר לו שהוא ראה בהם שהיה כבר יאוש בעלים שגדל בהם צמחים, ראה רב חסדא שרמי לא לבוש בתפילין אמר לו מדוע אינך מניח תפילין אמר לו שיש לו חולי מעיים ורב יהודה אמר שחולי מעיים פטורים מתפילין וראה רב חסדא שאינו מטיל ציצית אמר לו מדוע אין לך ציצית אמר לו רמי שזו טלית שאולה ורב יהודה אמר **עמוד ב** שטלית שאולה פטורה מציצית תוך ל' יום, ותוך כדי דיבורם הביאו אדם שאינו מכבד את הוריו וכפתוהו אמר להם רמי עזבוהו שהרי שנינו שכל מצות עשה שמתן שכרה בצדה ב"ד של מטה לא מוזהרים עליה אמר לו רב חסדא אני רואה שאתה חריף מאד אמר לו אם היית במקומו של רב יהודה הייתי מראה לך את חריפותי.

אביי אמר לרב ספרא שכשאתה עולה לא"י שאל איך נוהגים בכבד וכשהוא עלה הוא שאל את ר' זריקא והוא אמר שהוא בשל לר' אמי ור' אמי אכל וכשרב ספרא הגיע לאביי אמר לו אביי לא שאלתי לגבי הכבד עצמו אלא לאסור בשר אחר שהתבשל עמו אמר רב ספרא כמו שלא קשה לך על הכבד עצמו שהרי שנינו שכבד אוסר ואינו נאסר א"כ הוא לא יאסור את חבירו כי גם הוא פולט ואינו בולע, אמר אביי שהמשנה הזו מדברת בכבד של איסור

דף קיא והיא אוסרת בגלל השמנונית ולגבי הדם עדיין יש להסתפק וכשעלה רב ספרא הוא שאל את ר' זריקא והוא אמר שגם בכבד אין להסתפק שאני וינאי בן ר' אמי הגענו לבית יהודה בן ר"ש בן פזי והקריבו לנו קנה עם המחובר לו כבד ריאה ולב והם התבשלו יחד והם אכלוהו כך, ורב אשי או ר' שמואל מזרקוניא הקשה אולי מדובר שהקנה היה מחוץ לקדרה או שחלטו אותו בחומץ כמו שחלטו לרב הונא בחומץ ולר"נ חלטו ברותחים, ורב פפא סבר לומר לפני רבא שבחומץ אסור ורבא אמר שאם בחומץ אסור אסור גם כשהוא לבדו שכמו שהוא פולט הוא חוזר לבלוע.

כשרב בר שבא הגיע לבית ר"נ הביאו לו כבד מבושל והוא לא אכל אמרו לר"נ שהתלמיד שבתוך הבית שהוא רב בר שבא אינו אוכל אמר ר"נ שיאכילוהו בעל כרחו, ונחלקו תנאים בזה ששנינו שר"א אומר שהכבד אוסר ואינו נאסר כי הוא פולט ואינו בולע ור' ישמעאל בן ר' יוחנן בן ברוקה אומר שמתובל אוסר ונאסר וכן מבושל אוסר ונאסר.

רבה בר רב הונא הגיע לבית רבה בן ר"נ והביאו לו ג' סאים של פת שטחיה בשמן ודבש והוא שאל וכי ידעתם שאבוא לכאן אמרו לו וכי חשוב אתה מהשבת שנאמר עליו וקראת לשבת עונג, והוא מצא לפניו כבד שהסמפונות שלו בלועות דם אמר להם מדוע אתם עושים כך אמרו לו אלא איך נעשה אמר להם שיש לקרעו שתי וערב והחיתוך שלו מתחת וכל זה בכבד אך בטחול זה רק שומן ואין צורך לקרעו וכמו שעשו לשמואל טחול ביום הקזה שלו.

כבד שנצלה מעל בשר הבשר מותר כי הדם מחליק ואינו נבלע בבשר אך כחל שנצלה על בשר הוא נאסר כי החלב נסרך ונבלע בבשר, ורב דימי מנהרדעא שנה להיפך שכחל על בשר מותר כי חלב שחוטה הוא מדרבנן וכבד שעל בשר אסור כי דם אסור מדאורייתא, ומרימר דרש להלכה שבין כבד ובין כחל תחת הבשר מותר ומעל הבשר לכתחילה אסור ומותר בדיעבד, ורב אשי הגיע לבית רמי בר אבא חמיו וראה שבנו משפד **עמוד ב** כבד על בשר אמר לו כמה יהיר תלמיד זה הרי התירו רק בדיעבד ולא לכתחילה, וכיש כלי בי דוגי לקבל שומן אסור גם בשר שעל הכבד ואין לדמות לדם של הבשר כי הדם של הכבד קפוי.

ר"נ אומר שאין לחתוך רותח בסכין ששחט בה, ולגבי צונן יש אומרים שצריך הדחה ויש אומרים שלא צריך הדחה.

רב יהודה אומר בשם שמואל שאין לאכול רותח בקערה שמלח בה בשר ושמואל לשיטתו שהוא אמר שמליח הוא כרותח וכבוש הוא כמבושל, ורבין אמר בשם ר' יוחנן שמליח אינו כרותח וכבוש אינו כמבושל, ואביי דוחה את דברי רבין שהרי היה מקרה של כלי חרס שמלחו בה בשר בבית ר' אמי והוא שבר אותו ור' אמי הוא תלמידו של ר' יוחנן ומדוע הוא שבר אלא ודאי בגלל שהוא שמע מר' יוחנן שמליח הוא כרותח.

רב כהנא אחיו של רב יהודה ישב לפני רב הונא ואמר שאין לאכול רותח בקערה שמלח בה בשר וצונן שחתכו בסכין של בשר מותר לאכלו בכותח, ומבאר אביי שבקערה נבלע איסור ואילו הסכין בלעה היתר, ורבא מקשה שאף שהסכין בלעה היתר אך זה היתר שבא לכלל איסור שחריפות הצונן מוציאה את טעם הבשר, אלא אומר רבא שלא ניתן לטעום ממה שבלע מהקערה שנמלח בה בשר אך ניתן לטעום את הצונן אם נבלע בו מבשר, ורב פפא מקשה הרי קפילא נכרי יכול לטעום מהרותח שבקערה כמו ששנינו שקדרה שבישל בה בשר לא יבשל בה חלב ואם בישל היא אוסרת בנותן טעם והקשו שאמנם כהן יכול לטעום בליעה של תרומה ומי יטעם את החלב ותירצו שקפילא נכרי יכול לטעום והוא נאמן על כך, אמר רבא שמדובר כשאין קפילא לטעום.

לדעת רב אין לאכול עם כותח דגים צלויים שהיו בקערה שאכלו בה בשר כי הבשר נותן טעם, ושמואל סובר שמותר כי

זה נותן טעם בן נותן טעם ורב לא אמר כך בפירוש אלא למדו את זה ממעשה שהיה שרב הגיע לבית רב שימי בר חייא נכדו והוא חש בעינו והביאו לו סממנים בקערה ואח"כ נתנו לו מאכל באותה קערה והוא טעם בה את טעם הסממנים אמר רב וכי זה נותן טעם כל כך, ויש לדחות ששם היה המרירות רבה ולכן היא נתנה טעם.

ר"א שימש לפני שמואל והביאו לו דגים שעלו בקערה של בשר והוא אכל אותם בכותח ור"א לא אכל אמר לו שמואל הרי לרביך רב נתתי והוא אכל ואתה לא אוכל וכששמואל בא לפני רב הוא שאל אותו האם חזרת משמועתך אמר לו רב חס זרעו של אבא בר אבא של שמואל שיאכילני דבר שאיני מתיר לאכלו.

רב הונא ורב חייא בר אשי ישבו כל אחד מהם בצד אחד של הנהר של סורא ונתנו לאחד מהם דגים שעלו בקערה והוא אכל בכותח ולאחד נתנו תאנים וענבים בתוך הסעודה ואכלם בלי ברכה אמר אחד לשני יתום וכי רביך עשה כך וכן אמר השני לראשון וכי רביך עשה כך זה שאכל בכותח אמר אני סובר כשמואל וזה שאכל בלי ברכה אמר אני סובר כר' חייא שאמר שפת פוטרת כל מיני מאכל ויין פוטר כל מיני משקים.

חזקיה אומר בשם אביו שלהלכה דגים שעלו בקערה בשרית מותר לאכלם בכותח אך צנון שנחתך בסכין שחתך בה בשר אסור לאכלו בכותח ודוקא צנון.

דף קיב שמתוך חריפותו הוא בולע אך אם חתך קישות יחתוך את מקום החיתוך באותה סכין והוא מותר בכותח, קלח של לפת מותר ואם חתך בה תרד אסור ואם עירב בתוך החיתוך חיתוך של לפת מותר.

רב דימי שאל את ר"נ אם מותר להניח כד של מלח בצד כד של כותח אמר לו שאסור ושאל אותו אם מותר של חומץ אמר לו שמוותר, אמר לו מה החילוק אמר לו כשתאכל עליו כור של מלח אבאר לך, שכותח אם נפל במלח האיסור הוא בעין אך בחומץ האיסור לא בעין.

היה גוזל שנפל לכד של כותח ורב חנינא בן רבא מפשרוניה התיר אותו אמר רבא מי חכם להתיר מלבד רב חנינא שהוא סובר שמה שאמר שמואל מליח כרותח זה רק כשאינו נאכל מחמת מלחו אך הכותח נאכל מחמת מלחו וכל זה בחי אך אם נגע בצלי הוא צריך קליפה ואם יש בו בקעים הכל אסור ואם הוא היה מתובל הכל אסור שהתבלין מרככו והוא בולע.

ר"נ אומר שאם חתך בשר מעל ככר אסור לאכלה ודוקא כשהיא האדימה מהבשר והדם עבר את הככר ודוקא כשהמוהל שיצא מהבשר היה עבה ולא כשהיה קלוש ושמואל היה זורקו לכלב ורב הונא נתן למשרתו, וקשה ממה נפשך אם זה מותר מדוע רב הונא עצמו לא אכל ואם זה אסור איך הוא נתן למשרתו, ויש לומר שבאמת זה מותר אך רב הונא היה איסטניס, ורבא היה אוכל את זה וקרא לו יין בשר.

ר"נ אומר בשם שמואל שאין להניח כלי תחת בשר עד שתכלה כל המראה אדמומית שבו, ומר זוטרא אמר בשם רב פפא ששיעור הזמן הזה הוא כשהוא מתיבש עד שהוא מעלה עשן, ומקשה רב אשי אולי רק התחתון צלוי כבר ולא העליון ואמר רב אשי שאין לו תקנה עד שיזרוק בו שני גללי מלח **עמוד ב** ויערה את השומן בנחת שלא יתערב בו הדם, ורב אחא בר רב איקא אמר לרב אשי וכי שמואל התיר בכך הרי שמואל אמר שאם חתך בשר מעל ככר אין לאכלה, ויש לומר ששם מחמת דוחק הסכין היא פולטת.

ר"נ אומר שאם מלח דגים ועופות יחד אסורים ויש לדקדק שאם מדובר בכלי שאינו מנוקב אסור גם עופות עם עופות ואם הכלי מנוקב מותר גם עופות עם דגים, ויש לומר שמדובר בכלי מנוקב אלא שכיון שהקרום של הדגים רפוי הם קודמים לפלוט והעופות פולטים מאוחר יותר ואחר שנחו הדגים מפליטתם הם בולעים מהעופות.

לרב מרי בר רחל נמלח בשר שחווטה עם בשר טריפה ורבא אמר לו ששנינו על הפסוק הטמאים לאסור צירם ורוטבם וקיפה שלהם,

דף קיג ויש להקשות מדוע רבא לא הוכיח לו מדברי שמואל שמליח הוא כרותח וכבוש הוא כמבושל, ויש לומר שמדברי שמואל היינו אומרים שרק דמם אסור אך צירם ורוטבם מותר קמ"ל שגם זה אסור, ויש להקשות ששנינו שאם מלח דג טהור עם דג טמא הוא מותר ומשמע ששניהם היו מלוחים, ויש לדחות שמדובר שהטהור היה מלוח והטמא תפל, אך קשה ששנינו בסיפא של הברייתא שאם היה טהור מליח וטמא תפל מותר משמע שברישא לא מדובר באופן זה, ויש לומר שהברייתא מפרשת שטהור שמלחו עם דג טמא מותר כגון שהטמא היה מליח והטמא תפל ומסתבר כך כי אם נאמר שברישא מדובר כששניהם מלוחים יש ללמוד בק"ו שאם מותר כששניהם מלוחים כ"ש שמוותר בטהור מליח וטמא תפל, אך יש לדחות ששנו בסיפא לגלות על הרישא שלא נאמר שברישא מדובר בטהור מליח וטמא תפל אבל שניהם מלוחים אסור לכן כתוב בסיפא שהטהור היה מליח והטמא תפל וא"כ ברישא מדובר בששניהם מלוחים ובכ"ז זה מותר, ויש להוכיח ממה שכתוב בסיפא של הסיפא שאם היה טמא מליח וטהור תפל אסור ומשמע שרק בטמא מליח וטהור תפל אסור אך אם שניהם מלוחים מותר, ויש לדחות שכתוב טמא מליח וטהור תפל אגב שכתוב ברישא טהור מליח וטמא תפל אבל יתכן שאם שניהם מלוחים גם אסור.

שמואל אומר שהבשר יוצא מידי דמו רק אם מלחו יפה יפה והדיחו אח"כ יפה יפה, ורב הונא אמר שמולח ומדיח ובברייתא שנינו שמדיח ומולח ומדיח שוב וזה תלוי אם הטבח כבר הדיחו או לא שאם הוא כבר הדיח אין צורך להדיח קודם מליחה, רב דימי מנהרדעא היה מולח במלח גס ואח"כ הוא היה מנפץ את המלח.

רב משרשיא אומר שאין מחזיקים שיש דם בבני מעיים והכוונה לכרכשא ומה שמקיף את הכנתא בכרס ושאר המעיים, אך אברים פנימיים אחרים יש למלחם.

שמואל אמר שאין להניח בשר מלוח אלא על כלי מנוקב ורב ששת היה מולח חתיכה חתיכה, ולכאורה מדוע הוא לא מלח שנים יחד שמא חתיכה אחת תפלוט והאחרת תבלע א"כ יש לחשוש לכך גם בחתיכה אחת שהיא תפלוט מכאן ותבלע מכאן אלא אין לחלק בכך.

שמואל אמר בשם ר' חייא שאם שבר מפרקת של בהמה קודם יציאת נפשה הוא מכביד את הבשר וגוזל בכך את הבריות כי הוא מבליע דם באברים, והסתפקו אם כוונתו היא שע"י שהבשר מכביד הוא גוזל בכך ולפ"ז לעצמו מותר או שגם לעצמו אסור ונשאר בתיקו.

משנה מי שהעלה עוף עם גבינה על השולחן אינו עובר בלאו. **גמרא** משמע שאם אכלו הוא עובר בלאו וא"כ סוברת המשנה שבשר עוף בחלב הוא מהתורה, ויש לדחות שהכוונה בדברי המשנה היא שמי שמעלה עוף עם גבינה על השולחן לא יבא לידי לא תעשה.

משנה אסור לבשל בשר טהורה עם חלב טהורה ואם בישל נאסר אפילו בהנאה, בשר טהורה בחלב טמאה או בשר טמאה בחלב טהורה מותר לבשל ומותר בהנאה, ור"ע אומר שחיה ועוף אינם מהתורה שכתוב ג' פעמים לא תבשל גדי בחלב אמו למעט חיה ועוף וטמאה, ור' יוסי הגלילי למד ממה שכתוב לא תאכלו כל נבילה וכתוב אח"כ לא תבשל גדי בחלב אמו שרק מה שאסור משום נבילה אסור לבשלו בחלב ואין לומר שגם עוף שאסור משום נבילה יאסר לבשלו בחלב שכתוב בחלב אמו ולעוף אין חלב אם. **גמרא** מנין שכל בהמה בכלל איסור בישול בשר בחלב אמר ר"א שלומדים ממה שכתוב וישלח יהודה את גדי העזים ומשמע שבכל מקום שכתוב גדי הוא לא רק עזים

ומשמע אפילו פרה ורחל, ואין ללמוד משם שגדי הוא רק של עזים כי יש פסוק נוסף ואת עורות גדי העזים משמע שרק כאן גדי הוא עזים ובכל מקום גדי הוא גם פרה ורחל ולא לומדים משם כי הם שני כתובים הבאים כאחד שאין מלמדים וזה מובן למ"ד שאינם מלמדים אך למ"ד שלומדים משני כתובים יש לומר שיש שני מיעוטים עזים או העזים.

שמואל למד מהפסוק גדי לרבות חלב בחלב ולרבות מתה ולרבות שליל וכתוב עוד גדי למעט שליא ולמעט טמאה, ובחלב אמו ממעט חלב של זכר ולמעט של שחוטה ולמעט של טמאה, וקשה שכתוב רק ג' פעמים גדי ושמואל דרש ששה דרשות, ויש לומר ששמואל סובר שאיסור חל על איסור וטמאה ומתה לומדים מפסוק אחד ודם אינו גדי, ושליא היא סתם פירשא בעלמא, וכתוב עוד פעמיים גדי מאחד מרבים שליל ומאחד ממעטים בהמה טמאה, ויש להקשות ששמואל אמר בשם ר"א שאם כהן טמא אכל תרומה טמאה הוא לא חייב מיתה שכתוב ומתו בו כי יחלוהו פרט לתרומה הזו שהיא כבר מחוללת א"כ אין איסור טומאת הגוף חל על איסור תרומה טמאה ויש לומר שבאמת סובר שמואל שאין איסור חל על איסור אלא שבבשר וחלב יש ריבוי גדי, ועוד יש לומר שהוא סובר שאיסור חל על איסור ורק בשם רבו הוא אמר שאיסור לא חל על איסור.

רב אחדבוי בר אמי שאל את רב מה הדין של המבשל בחלב של גדי שלא הניקה אמר לו רב שיש לדייק ממה ששמואל למד למעט חלב זכר משמע שרק זכר התמעט כי הוא לא בא לכלל אם אך חלב של מי שלא הניקה אסור כי היא תבא לכלל אם.

נחלקו רב אמי ורב אסי אם המבשל חלב בחלב אם לוקה או לא ולכאורה נחלקו שהסובר שלוקה סובר שאיסור בשר וחלב חל על חלב והסובר שאינו לוקה כי אין איסור חל על איסור, ויש לדחות שלכו"ע אין איסור חל על איסור ולא נחלקו שאינו לוקה על אכילתו ונחלקו רק אם לוקה על בישולו ומי שסובר

שאינו לוקה סובר שלכן התורה נקטה אכילה בלשון בישול דף קיד ללמד שאם לא לוקה על אכילה לא לוקה על בישול, ויש אומרים שלכו"ע לוקה על בישול חלב בחלב ונחלקו לגבי אכילה שהסובר שלא לוקה סובר שאין איסור חל על איסור והסובר שלוקה כי התורה נקטה את איסור בשר וחלב בלשון בישול ואם לוקה על האכילה לוקה גם על הבישול, ולשינא בתרא כל אחד מהם אמר דבר אחד ולא נחלקו שאחד דיבר על בישול שלוקה ואחד דיבר על אכילה שלא לוקה, ויש להקשות ששנינו שהמבשל בשר במי חלב פטור וכן דם שבישלו בחלב פטור ועצמות גידים קרנים וטלפיים שבשלם בחלב פטור פיגול נותר וטמא שבשלם בחלב חייב, וא"כ כמו שחל איסורם על איסור בשר וחלב כך איסור חלב יחול על בשר וחלב, ויש לומר שאכן התנא הזה סובר שאיסור חל על איסור.

יש לדייק ממה שכתוב המבשל במי חלב פטור לדברי ר"ל על מה ששנינו שמי חלב הם כחלב ומוחל הוא כשמן, ואמר ר"ל שזה רק לענין הכשר וזרעים אך אין בהם איסור של בישול בשר וחלב.

שנו בבביתא על הפסוק בחלב אמו מנין לרבות חלב פרה ורחל ולכאורה יש ללמוד בק"ו שאם אמו שלא נאסרה עמו בהרבעה נאסרה עמו בבישולו פרה ורחל שנאסרו עמו בהרבעה ודאי יאסרו עמו בבישול לכן לומדים מבחלב אמו, ולכאורה הפסוק מיותר שהרי לומדים בק"ו ומבאר רב אשי שיש לפרוך בעיקר הדין שיש לומר שאמו נאסרה עמו בשחיטה באותו יום משא"כ פרה ורחל, לכן למדו מבחלב אמו.

בבביתא נוספת על הפסוק בחלב אמו נאמר מנין לרבות חלב אחותו הגדולה פרה שלכאורה ניתן ללמוד מק"ו שאם אמו שנכנסת עמו לדיר למעשר נאסרה עמו אחותו גדולה פרה שלא נכנסת עמו לדיר למעשר ודאי נאסרה עמו בבישול לכן למדו מבחלב אמו, ולכאורה קשה שלא צריך פסוק שהרי לומדים

מק"ו, ומבאר רב אשי שניתן לפרוך בעיקר הק"ו שלא ניתן ללמוד מאמו שהרי היא כבר נאסרה עמו בשחיטה ואחותו לא נאסרה עמו בשחיטה, לכן למדו מבחלב אמו ולמדנו אחותו הגדולה ואחותו הקטנה רחל לומדים מאמו ואחותו הגדולה, שאם נפרוך שאמו נאסרה עמו בשחיטה נלמד מאחותו ואם נפרוך שפרה לא נכנסת עמו למעשר אמו תוכיח וחזר הדין לא ראי זה כראי זה והצד השווה שבהם שהם בשר ואסור לבשלו בחלב ונלמד אחותו קטנה שהוא בשר ואסור לבשלו בחלב, ויש להקשות שנאמר שכתוב בפסוק אחותו קטנה ונלמד אחותו גדולה מאמו ואחותו קטנה בצד השווה וא"כ מה לומדים מבחלב אמו, ויש לומר שלמדו מזה כדברי הבביתא **עמוד ב** מנין שאסור לבשל את בשר עצמה בחלבה ויש ללמוד מק"ו שבמקום שלא נאסר פרי עם פרי בשחיטה בכ"ז נאסר פרי עם האם בשחיטה מקום שאסרו פרי עם פרי בבישול ודאי אסור פרי עם האם בבישול לכן למדו מבחלב אמו, ולכאורה אין צורך ללמוד מפסוק שהרי למדו במה הצד ומבאר רב אחדבוי בר אמי שיש להוכיח מסוס בן סוסה שהוא אח של פרדה ואסור להרביע פרי עם פרי ומותר פרי עם האם, ויש לדחות ששם זרע האב גורם שהרי יש להוכיח מפרד בן סוסה אחי פרדה שמותר פרי עם פרי ואסור פרי עם האם, אלא מבאר מר בר רבינא שיש להוכיח מעבד בן שפחה אחי משותרת שאסור פרי עם פרי ומותר פרי עם האם, אך יש לדחות ששם הגט שחרור גורם היתר לאמו ואיסור באחותו שהרי עבד בן משותרת אסור באמו ומותר באחותו אלא מבאר רב אידי בר אבין שיש להוכיח מכלאי זרעים שאסור פרי עם פרי ומותר פרי עם האם עם הקרקע, ויש לדחות שמה שנאסר פרי עם פרי זה רק ע"י הקרקע שהרי לא נאסר להניח חיטים ושעורים בכד, אלא מבאר רב אשי שהפירכא מכלאי זרעים היא שפרי עם פרי זה שני גופים אך פרי עם האם זה גוף אחד לכן למדו מבחלב אמו.

רב אשי אומר מנין שבשר בחלב אסור באכילה שכתוב לא תאכל כל תועבה שכל מה שתעבתי לך הוא בבל תאכל, ושאסור בהנאה לומדי מדברי ר' אבהו בשם ר"א שכל מקום שנאמר לא יאכל לא תאכל לא תאכלו משמע בין איסור אכילה ובין איסור הנאה אם לא פרטה התורה הותר כמו בנבילה לגר בנתינה ולנכרי במכירה, ששנינו שר"מ דרש בפסוק לא תאכלו כל נבילה לגר אשר בשעריך תתננה ואכלה או מכור לנכרי ומשמע לגר בנתינה ולנכרי במכירה ומנין שניתן למכור לגר שכתוב לגר תתננה או מכור ומנין שניתן לתת לנכרי שכתוב תתננה או מכור לנכרי נמצא שניתן למכור ולתת לגר ולנכרי, ור' יהודה סובר שהדברים הם ככתבם לגר רק בנתינה ולנכרי רק במכירה, ור' יהודה לא למד כר"מ שאם נאמר שניתן לתת ולמכור לשניהם התורה היתה צריכה לכתוב לא תאכלו כל נבילה לגר אשר בשעריך תתננה ומכור וכתוב או ללמד שלגר דוקא בנתינה ולנכרי דוקא במכירה, ור"מ סובר שכתוב או להקדים נתינה לגר ממכירה לנכרי ור' יהודה סובר שלא צריך פסוק להקדים כי מסברא יש ללמוד שגר אתה מצווה להחיותו ונכרי לא.